

Szeptem Krzycząc

Pieśń melancholii tańczy wśród gwiazd
Szeptem krzycząc
W ciszy trwając
Dusze bliskie jako cień mijając

Siedząc w ciemności szarego pokoju
W nocy, wspomnieniu zimna
Wracam do starych listów do mnie samego
Jak gdyby myśl tęskna mogła zaleczyć siebie samą

Swoje pismo coraz zimniejsze w dotyku
Niczym chłód wieczornego spaceru
Nie poznaję siebie w sobie
Szukając naderemno, zatracam się

Biegnać ślepo przed siebie
Wciąż dotykam ludzkich rąk
Chwytając na moment
Wypuszczają je po chwili

Brak ciepła

Nie jest prawdą nic
Poza moją wolą odkupienia
Dotarcia do niedostępnych dolin
Do zbawienia w czułych ramionach
Duszy księżycowej

Szeptem Krzycząc

Pisane jako forma zamknięcia w wierszu uczuć, które mną targają w ostatnich tygodniach, szczególnie samotności, tęsknoty z tym związanej, myślałam o tym, jak wiele ostatnie lata zabrały, jednocześnie dając - i jak wszystko to zmienia mnie, jak wielu rzeczy się wyrzekłam sam przed sobą, a jednocześnie jak to wszystko nie zmieniło faktu, że ta dojmująca tęsknota i poczucie wiecznego bycia tułaczem niejako trwa we mnie. Nieraz dużo bardziej dramatycznie, gdyż oddzielona spokojem, orientuje się jak dąży do zatracenia, bojąc się, że jest to już ostateczny stan, jako że ten lęk przed apatią, brakiem uczuć ze swojej strony, brakiem ciepła, zrozumienia czy bliskiej duszy z drugiej, był czymś towarzyszącym mi od kiedy zasadniczo piszę wiersze. Że też nawet opis wiersza musi być tak chaotyczny, jest chyba najlepszym przykładem stanu, który tej nocy popchnął mnie do napisania tego tworu.

Noc zresztą jest bardzo fizycznym nawiązaniem - pisząc o szarej ciemności pokoju mam na myśli ten właśnie akademik, w którym jestem. Zimno nawiązuje tu do faktycznego spaceru, który przypomniał mi myśl, że inaczej się odczuwa chłód czując samotność, a inaczej mając myśl, że jest gdzieś dusza, do której się wraca.

Pieśń melancholii jest poetycką nazwą dla gotyckiej muzyki, którą słuchałam pisząc ten wiersz.

"Dusza księżycowa" jest niejako nawiązaniem do "Wiatyku", choć w tym konkretnym kontekście czytana powinna być jako nieokreślony podmiot. Natomiast "księżycowość" tej duszy odnosi się niejako też do drugiego kontekstu, jakim jest to, że w sporze z Nietzschem to księżyc był mi bliski, nie słońce - tym samym "dusza księżycowa" mówi o bratniej duszy, kogoś bardzo mi bliskiego kto współdzieliłby ze mną wartości i myśli.

"Szeptem krzycząc" jest nawiązaniem do A.J.K.S.a, ale również do tego, że bardzo dużo jest we mnie bezsilnych potrzeb - momentów, gdy chciałbym się otworzyć, rozpocząć rozmowę, jednak lęk i inne uczucia zatrzymują mnie.

Stąd też niejako "dusze bliskie jako cień mijając" nawiązuje do mojej symboliki cienia, czyli kogoś, kto nawet trwając w społeczeństwie, jest raczej na peryferiach uwagi, niewidzialnego. To trochę rozwinięte jest w "biegnąc...chwili", gdzie komentuję, że nawet gdy się uda wyrwać z tej niewidoczności cienia, towarzyszy mi raczej poczucie utraty i tymczasowości większości relacji.

2/3.12:

A.J.K.S. "Abonent Poza Zasięgiem" - Goethes Erben "Spiel Mit Mir" - La Roux "Let Me Down Gently" - Ikon "Toxicity" - Ikon "Rome" (album version) - Twin Tribes "Portal To The Void" - Nouvelle Phenomene "All Away"

4.12:

Twin Tribes "Portal To The Void"